

Lord Ruster

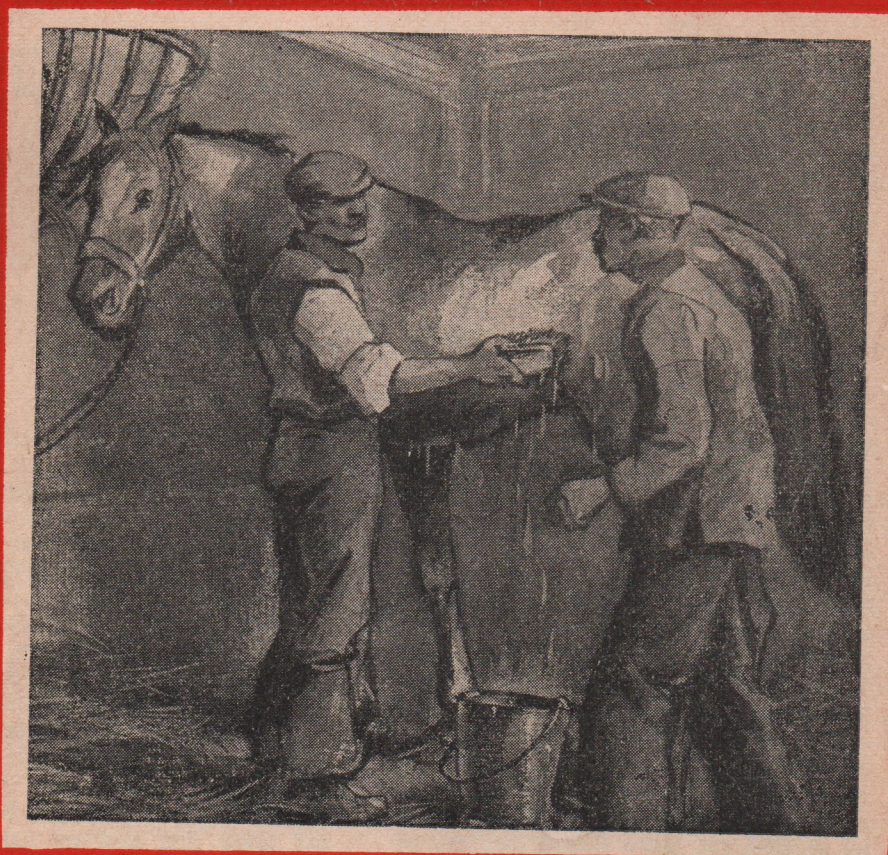
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE GEVLEKTE GOUDVOS

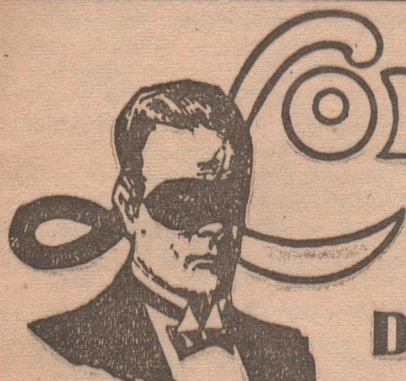
N° 2661

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GEVLEKTE GOUDVOS

HOOFDSTUK I.

MORNING STAR

Lord William Aberdeen en zijn vriend secretaris Charles Brand zaten in de grote conversatiezaal van de Windsor-Club en rookten zwiggend een sigaret.

Er waren niet veel leden, en zij, die er waren spraken over niets anders dan over de wereldpolitiek, de kwestie Berlijn, de koude oorlog en de pogingen om daaraan een einde te maken en andere problemen, waarvan de beide heren die dag al meer dan genoeg hadden gehoord naar hun zin.

Zij waren bij de haard gaan zitten, maar omdat zij dit eenmaal gewend waren, deden zij het nu ook, hoewel de haard geen warmte gaf, want het

was midden in de lente en al een paar weken verspreidde het grote vuur van houtblokken zijn warmte niet meer door het grote vertrek.

Lord Aberdeen had al een paar keer op zijn horloge gekeken en nu en dan discreet zijn aristocratische hand voor zijn mond gebracht, een onmiskenbaar teken, dat hij zich behoorlijk verveelde.

Zijn vriend Brand had al een paar keer geprobeerd zijn belangstelling voor een of ander onderwerp op te wekken, maar hij was er niet in geslaagd en hij zag het ogenblik al komen, dat de ander zou opstaan en naar zijn huis in de Cromwelsstreek gaan, om daar in de

rookkamer een partij schaak met hem te spelen, of ongestoord wat te kunnen praten.

Maar juist op dat moment kwam er een bediende binnen met een presenteerblad in de hand, waarop een telegram lag.

De man keek eens rond en kreeg toen Lord William Aberdeen, de Vice-President, in het oog.

Hij liep snel naar hem toe en bleef in eerbiedige houding staan.

Met een onverschillig gebaar nam Lord Aberdeen het telegram van het presenteerblad en vroeg:

— Antwoord?

— Nee, mylord.

— Het is goed.

De bediende verwijderde zich. Lord Aberdeen maakte de envelop open, blijkbaar zonder enige belangstelling.

Maar hij had nauwelijks een paar woorden gelezen, of hij kwam langzaam in zijn stoel overeind en fronste de wenkbrauwen.

Toen liet hij de hand met het telegram er in op de knieën rusten.

— Iets ernstigs? vroeg zijn vriend, Charles Brand.

— Morning Star is gestolen.

— Wat zeg je daar? riep Brand geschrokken uit. Dat prachtige dier, waarvan je beschermeling, Douglas Morehead, zoveel verwachtte?

— Ja, daar heb je het telegram, waarin hij mij op de hoogte brengt.

Hij gaf de jongeman, wiens blauwe ogen een verschrikte uitdrukking hadden gekregen, het telegram en deze las het volgende:

Morning Star afgelopen nacht uit box gestolen.

Voel mij erg ongerust. Mag ik op uw hulp rekenen?

Douglas Morehead

Lord Aberdeen was al opgestaan en zei:

— Het spreekt vanzelf, dat wij er heen gaan.

De twee heren liepen naar de deur van de grote conversatiezaal en onder-

weg zei Lord Aberdeen nog:

— Het spijt mij heel erg, dat Douglas dit ongeluk is overkomen, want een ongeluk is het. De merrie beloofde bijzonder veel. Niet alleen had het dier op de rennen een goede kans op de overwinning, maar het had ook als fokmerrie buitengewone hoedanigheden.

— Maar dat men zo maar een renpaard steelt riep Brand uit. Het lijkt mij, dat zo 'n dier onmiddellijk herkend en weer aan zijn eigenaar teruggegeven wordt.

— Dat gaat alleen op wanneer het paard al algemene bekendheid heeft en enige malen gelopen heeft, en dat is niet het geval met Morning Star. De merrie is nog nooit buiten het oefenveld geweest, en alleen goede vrienden van Douglas weten dat het paard bijzonder snel is.

— Nu, ik begrijp van de hele zaak niet veel, antwoordde Brand hoofdschuddend. Hoe is het mogelijk, dat men een paard kan stelen, zonder dat het gemerkt wordt?

— Dat zullen wij daar wel zien.

De twee heren hadden nu de hall bereikt, en dadelijk kwam een bediende met hun overjas aanlopen.

Het clubgebouw lag in de Oxfordstreet en de taxi, die Brand had geroepen, bracht hen binnen tien minuten tot voor de deur van het mooie huis in de Cromwellstreet.

De beide mannen stapten uit en Brand betaalde de chauffeur, terwijl Lord Aberdeen de voordeur al opendeed en naar binnenstapte.

Hij liep direkt naar de huistelefoon toe en belde zijn chauffeur, James Henderson op.

Hij gaf hem instructies, om zo snel mogelijk met de grote, snelle Bentley voor te komen en voor zichzelf wat bagage in te pakken, daar het wel mogelijk kon zijn, dat hij een paar dagen van huis zou blijven.

Daarna begonnen de beide heren in hun slaapkamers, die met een tussendeur met elkaar in verbinding stonden, hun eigen koffer te pakken.

Juist toen zij klaar waren om te vertrekken, kwam een grote, grijsgelekte

wagen voor de deur van het huis rijden.

Achter het stuur zat een reusachtig gebouwd man.

Dat was de trouwe chauffeur van Lord William Aberdeen, tevens de onafscheidelijke metgezel van John Raffles, die hem al bij heel wat gevaarlijke ondernemingen bij had gestaan.

Hij droeg een eenvoudige uniform, die zijn herculische gestalte op het voordeelst deed uitkomen.

Naast hem op de bank stond een kleine weekend-tas, waarin zijn reisbehoeften zaten.

Hij sprong uit de wagen, zei wat tegen de kamerbediende Gaston, en ging toen het huis binnen, om de zware koffers in de auto te laden.

Raffles en Charles Brand hadden hun reijsassen aangeschoten en gingen in de grote wagen zitten, terwijl de koffers achterin een plaats vonden.

— Waar is de reis heen, mylord? vroeg Henderson, toen alles klaar was.

— Naar Watford, James. Je kent toch het landgoed van Sir Douglas Morehead?

— Liberty-Hall, zeker mylord, ik ken de weg nog wel.

— Je kunt snel rijden, maar ik voel er weinig voor, dat je probeert de weg vlugger af te leggen dan een trein het doet, zei Raffles glimlachend.

— Ik zal mijn best doen, mylord! zei Henderson.

De reus ging achter het stuur zitten, Raffles en Brand wierpen Gaston een vriendelijke blik als afscheid toe en de auto stootte weg.

Het was een prachtige dag, en als uitgezocht om een lange autorit te maken.

Binnen een half uur had Henderson de grens van de stad weten te bereiken, maar Raffles had herhaaldelijk afkeurend zijn hoofd geschud, omdat zijn chauffeur heel wat harder reed dan eigenlijk overeen kwam met de eisen van veiligheid en met de voorschriften van de politie.

Maar eenmaal op de brede straatweg naar Watford aangekomen, gooide Henderson de wagen in de hoogste versnel-

ling en als het ware met een sprong stormde hij vooruit.

Vele tientallen mijlen achter elkaar liep de spoorweg naar Watford evenwijdig met de straatweg, op een afstand, die nooit groter was dan ongeveer vijftien meter.

Ter hoogte van Edgware, ongeveer halverwege de hele afstand, reed Henderson een trein achterop.

Maar hij was gehoorzaam; Lord Aberdeen had hem gezegd, dat hij niet sneller behoefde te rijden dan een trein, en daarom bleef hij alleen maar trouw aan de voortrazende trein hangen, met de hardnekkigheid van een bulldog.

Nu en dan moest hij noodgedwongen wat afremmen, als hem een wagen tegemoet kwam, of wanneer hij een hoogbeladen boerenkar moest passeren, maar die achterstand haalde hij gauw weer in.

Geruime tijd hadden de twee vrienden naast elkaar gezeten, genietend van de prachtige panorama's, die deze streek van Engeland in alle jaargetijden biedt, maar meer in het bijzonder in de lente.

Maar nu begon Brand:

— Ik ben eigenlijk niet helemaal op de hoogte van de geschiedenis van dat renpaard. Hoe zit het daar eigenlijk mee?

— Het is eenvoudig, Charles. Een paar jaar geleden reisde ik door Marokko. Jij was toen op een rondreis door Engeland voor mij, om gegevens te verzamelen voor het bekende doel.

— Ja, Edward, het doel dat alle Londenaren kennen: Liefdadigheid op grote schaal, zei Brand.

— Ik kwam ook aan het hof, als men het nog zo noemen mag, en daar woonde ik een schitterende Fantasia bij. Na die Fantasia had er een wedren plaats en daarbij viel mij direkt een prachtige hengst op, van het zuiverste wit, geen volbloed Arabier, maar een kruising van een Barbarier en een Engelse hunter. Het dier vertoonde echter in hoofdzaak alle kenmerken van het Arabische ras, een fijn droog hoofd, kleine oren, een hoog kruis, dunne en gespierde benen en een hoog ingezette bijzonder

lange staart. Het dier had echter niet de smalle borst van de Arabieren, en ook niet de ingezakte rug, maar daarentegen een verbazend ontwikkelde borstkas en de meer gestrekte rug van het Engelse jachtpaard.

— Maar ik geloof dat je me daar een beschrijving geeft van Soliman, je eigen prachtige hengst, Edward.

— Zo is het ook, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Het dier liep zo verbazend hard, dat het alle andere paarden ver achter zich liet, en toen ik er na de wedren naartoe ging en het dier streelde, voelde ik geen druppeltje zweet, de adem ging bijna regelmatig en de hartslag was volkomen normaal; het paard had zich dus blijkbaar absoluut niet ingespannen. Nu, je weet, of je herinnert je misschien, dat ik het dier gekocht heb, al ging dat niet zonder moeite. Het was niet alleen een prachtig paard, maar ik begreep dadelijk welke grote waarde het als dekhengst zou hebben, en wat er volgde, heeft mij niet teleurgesteld.

— Dus Morning Star is een dochter van Soliman?

— Een kleindochter. De merrie is pas anderhalf jaar, maar als niet alle voortekenen bedriegen, dan zal zij een van de beste nakomelingen van mijn prachtige schimmelhengst blijken te zijn.

— En heb je dat paard aan Douglas Morehead cadeau gegeven?

— Dat was oorspronkelijk mijn plan, maar hij wilde het beslist van mij kopen en ik heb hem natuurlijk niet willen beledigen door hem het paard als een geschenk op te dringen, als hij het liever kocht; hij heeft er vijfhonderd pond voor betaald, toen het dier zes maanden was, en ik weet nu wel dat hij en een koopje aan had.

— Was hij van plan met het dier uit te komen op de Derby van dit jaar?

— Dat weet ik niet zeker, ik geloof het echter wel. Ik heb Douglas een paar maanden niet gesproken. Wij zullen dat alles wel horen, zodra wij daarginds zijn.

HOOFDSTUK II.

EEN MERKWAARDIGE DIEFSTAL

De auto was omstreeks half vier uit Londen vertrokken, en het was nog geen vijf uur, toen hij met een meesterlijke zwaai de oprijlaan inreed, die naar het terras van « Loberty-Hall » leidde.

Het was een prachtige, oude bezitting, en men kon duidelijk zien, dat het huis en het park lange tijd verwaarloosd waren geweest, maar dat nu een krachtige hand had ingegrepen, die geleidelijk verbeteringen had aangebracht.

Het huis lag ongeveer zestig meter van de rijweg, midden in een heel mooi park met eeuwenoude bomen.

Links lag een moderne garage, rechts de stallen.

En achter het huis strekten zich onafzienbaar de weelderige akkers en de bossen uit, die tot het landgoed behoorden.

De auto stond nog niet helemaal stil, of boven aan het terras vloog de voordeur open, en een stevig gebouwde jongeman, ongeveer dertig jaar oud, met een door de zon gebruind gezicht en handen, die hard werken verrieden, stormde de treden af, om zijn gasten te begroeten.

Hij zag er opgewonden uit, toen hij zei:

— Hartelijk dank, mylord, dat u zo snel gereageerd hebt op mijn verzoek, ofschoon ik, eerlijk gezegd, er wel enigszins op gerekend had. Vindt u dat ik onbescheiden ben geweest?

— Absoluut niet, mijn beste Douglas.

Wat betekent vriendschap, als de een van de ander niet eens zo'n kleine offering zou mogen vergen? Maar vertel mij eens gauw of u al iets van het paard gehoord hebt?

— Niets, mylord, het is verdwenen, alsof het nooit bestaan had.

De twee mannen stapten nu uit, en terwijl Henderson de auto naar de garage reed, liepen zij het terras op en stapten de ruime hal van het grote landhuis binnen, waar het schemerachtig licht binnenviel door de grote, verweerde ruiten van de hoog aangebrachte ramen.

Tegenover de deur liep een brede trap naar boven, die op een gaanderij uitkwam, die aan drie kanten om de hall heenliep.

Men vond er geen overvloedige, weelderige meubels, niets anders dan het absoluut noodzakelijke, en ook bleek het algauw, dat Douglas er geen groot aantal bedienden op na hield, want hij bracht zijn gasten zelf naar hun kamer, waar zij zich wat verfrissen konden.

— U kent het huis nog wel, mylord? Ik wacht op u met een glas goede sherry in de blauwe kamer, daar kunnen wij dan eens over deze zaak spreken.

Raffles en Brand trokken hun reiskleren uit, openden hun koffers, die door Henderson waren boven gebracht en staken zich in rok.

Een half uur later zaten de beide vrienden tegenover Douglas in de blau-

we kamer, zo genoemd, omdat de wanden bespannen waren met originele gobelins, waarin blauw de hoofdtoon vormde.

— En steek nu maar eens van wal, beste Douglas, moedigde Raffles de jongeman aan, op wiens gezicht een bezorgde uitdrukking lag.

— Laat ik beginnen u te vertellen, dat Morning Star voor mij enorm veel waard was geworden, begon Morehead. Niet alleen verwachtte ik van het dier veel als renpaard, maar ook als fokmerrie had het mij erg veel geld op kunnen leveren, en ik begrijp nu wel, dat u mij het paard evengoed cadeau had kunnen geven, als er het belachelijke bedrag van vijfhonderd pond voor aan te nemen.

— Daar spreken wij nu niet meer over, Douglas, viel Raffles hem in de rede.

— Ik weet niet of ik het u heb verteld, maar het was mijn plan met Morning Star aan de Derby deel te nemen.

— Hebt u haar al in een lager geklasseerde wedstrijd laten uitkomen?

— Nee, mylord, dat deed ik nog niet, maar ik had het paard over drie weken willen laten lopen in de grote Steeple Chase van Watford.

Hij zweeg even, keek bedenkelijk uit het raam en ging verder:

— Ik kreeg de indruk, dat het paard iedere dag beter werd. Ik had gezorgd voor een uitstekende jockey, een knaap van vijftien jaren, maar van het echte ras en met grote liefde voor paarden, en ik verzorgde het beest zo goed ik maar kon.

Weer wachtte hij even en scheen te aarzelen.

Een andere klank was er in zijn stem gekomen, toen hij eindelijk doorging:

— Ik voel wel, mylord, dat ik u niet helemaal zal kunnen doen begrijpen, wat het verlies van Morning Star voor mij betekent, wanneer ik u niet de hele waarheid vertel. Ik loop met trouwplannen rond. Ik heb mijn hart verloren aan een allerliefst meisje, dat maar één gebrek heeft. Zij heeft een schatrijke vader en die een dure eed heeft gezworen, dat hij zijn kind alleen maar

uithuwelijkt aan een rijke, of in ieder geval een zeer welgestelde man, en u kunt beter dan wie ook weten, dat het met mijn financiën nog altijd niet zo best gesteld is.

— Maar jij werkt als een paard, riep Charles Brand verontwaardigd uit.

— En ik weet ook zeker, mijnheer Brand, dat ik over tien, vijftien jaar, er boven op zal zijn, maar om zo lang te moeten wachten, is wel wat hard; ik ben dertig jaar, mijn meisje is vieren-twintig.

— Hoe heet die wonderlijke ouderwetse vent? vroeg Raffles.

— Thomas Cromarty. Hij heeft een buitengewoon uitgestrekt landgoed, ongeveer anderhalf uur hier vandaan, de kant uit van Harrow en hij is bovendien nog erg rijk door een paar erfenissen en door zijn handel gedurende de oorlog.

— En het meisje? ging Raffles verder.

— Wel, mylord, ik ben er zeker van dat zij erg veel van mij houdt, maar Clare houdt ook veel van haar vader, ofschoon ik mij dat moeilijk kan voorstellen, en zij doet alle mogelijke moeite om ons met elkaar te verzoenen.

— Jawel, men noemt dat, als ik mij niet vergis: de geit en de kool sparen, ging Raffles kalm verder. Vergeef mij, wanneer ik deze term gebruik, beste Douglas, maar ik geloof wel, dat we hier met zo'n geval te doen hebben. Clare Cromarty denkt er waarschijnlijk niet aan er met u van door te gaan, zoals dat in de ouderwetse drama's gebeurde en nu smeekt zij iedere dag haar onverbiddelijke vader, zijn standpunt te laten varen en er een beetje menselijker begrippen op na te gaan houden.

— Ik houd werkelijk erg veel van haar, mylord, zei Douglas zacht.

— En ik laat dan ook dadelijk alle spot achterwege, beste Douglas, zei Raffles. Ik wil alleen maar zeggen, dat ik hier voor een psychologisch raadsel sta, dat vooral in deze moderne tijd onbegrijpelijk is. Maar ik begin nu, geloof ik, te begrijpen waar de schoen wringt. Jij hoopte, dat het paard een

flink bedrag zou opbrengen, dat jij dan weer zou kunnen besteden aan tal van verbeteringen in uw landgoed, zodat het binnen korte tijd weer evenveel zou opbrengen als vroeger. Maar ga nu verder en vertel ons op welke manier Morning Star verdwenen is.

— Het is vannacht gebeurd, mylord, zoals ik u telegrafeerde. Pat Merrybone, mijn jockey, zou vanochtend vroeg komen, om het paard, zoals hij gewend is, af te rijden. Toen hij de box van Morning Star binnen wilde gaan, vond hij de deur van de stal open en Jim Baker, mijn stalknecht, lag bewusteloos op zijn rug; Morning Star was uit de box verdwenen.

— Wat heb je toen gedaan? vroeg Raffles.

— Ik heb dadelijk onze dokter opgebeld, die Baker onderzocht en hem naar zijn kamertje liet brengen, dat op de bovenverdieping van de stal is.

— Is hij alweer bij kennis gekomen?

— Ongeveer twee uur geleden.

— Wat had hij te vertellen?

— Hij zei, dat hij om ongeveer twee uur in de nacht lawaai dacht te horen, snel een broek en een hemd had aangeschoten en de trap naar de stal was afgeslopen, met een stallantaarn in de hand.

Maar hij was nauwelijks beneden, of twee mannen wierpen zich op hem en één van hen drukte hem een doek op zijn neus en mond, waardoor hij dadelijk het bewustzijn verloor. Maar toch had hij nog kunnen zien, dat de beide aanvallers groot en breed geschouderd waren. Zij hadden hun gezicht onkenbaar gemaakt, door een zakdoek voor het onderste deel van hun gezicht te binden.

— Stonden er nog meer paarden in de stal?

— Nog drie; mijn eigen rijpaard en twee rijtuigpaarden.

— Hebben die helemaal geen lawaai gemaakt, toen men de stalknecht overweldigde en Morning Star wegbracht?

— Niemand heeft tenminste iets gehoord.

— De stal ligt niet ver van het huis, als ik mij goed herinner?

— Op ongeveer vijftig passen afstand.
— Is het mogelijk, dat daar iets gebeurt, zonder dat men het in het huis hoort?

— Dat is niet helemaal uitgesloten.

— Heeft men helemaal geen spoor gevonden? Het gestolen paard moet toch zeker hoofafdrukken hebben gemaakt!

— Men heeft zeker een spoor kunnen volgen; het liep naar een soort loods of schuur, niet ver hier vandaan, en daarna verder naar een brede zijweg. Daar hield het eensklaps op en het spoor van een grote vrachtauto begon daar. Dat heeft men niet verder kunnen volgen dan tot aan de straatweg.

— Een vrachtauto? Maar dan is natuurlijk het paard daarin verder vervoerd, riep Raffles.

— Dat dacht de plaatselijke politie hier ook, die ik natuurlijk heb laten halen.

— Als ik het goed onthouden heb, werd de diefstal ongeveer vijf uur nadat hij gepleegd werd, ontdekt? antwoordde Raffles.

— Ja, niet veel later.

— Maar er ging natuurlijk vrij veel tijd over heen, voordat de politie met haar onderzoek kon beginnen?

— Het was bijna acht uur, toen zij verscheen en toen moest ik nog alles uitleggen en verklaren. Watford ligt bijna een halfuur met de auto hier vandaan.

— Ja, dan is er een kostbare tijd verloren gegaan, zei Raffles hoofdschuddend. In zes of zeven uur kan men met een vrachtauto een heel eind komen.

— En daarbij komt, dat er nog wel bijna een uur voorbij ging, alvorens wij het hadden kunnen vaststellen.

Raffles zat 'n ogenblik zwijgend voor zich uit te staren en hief toen plotseling het hoofd weer op.

— Het is altijd zaak, naar de motieven van een misdrijf te zoeken. Vindt men die, dan kan daardoor het onderzoek meestal aanzienlijk bekort worden. Deze diefstal nu zou alleen maar uit de volgende beweegredenen verklaard kunnen worden, hebzucht of wraak. Laten wij eens met het laatste beginnen, bes-

te Douglas. Geen mens op deze wereld is helemaal zonder vijanden. Denk eens goed na, kun jij hier in de buurt een tegenstander hebben, die wraak zou willen nemen, door u een paard afhandig te maken, waarvan hij weet, dat het voor u erg veel waard moet zijn?

Douglas dacht enige tijd na, en toen schudde hij ontkennend het hoofd.

— U zult het misschien pedant vinden, maar ik weet wel bijna zeker, dat ik hier in de streek geen vijanden heb. En dan zou die vijand nog moeten weten hoe snel Morning Star is, en hoe had hij dat moeten ontdekken?

— O, zeg dat niet, zei Charles Brand snel. Ik herinner mij als de dag van gisteren, dat mylord een renpaard bezat, waarvan hij de enorme kwaliteiten ook dacht voor iedereen verborgen te hebben gehouden, en naderhand bleek het maar al te duidelijk, dat hij zich daarin vergist had.

— Mijnheer Brand heeft gelijk, zei Raffles ernstig. U moet er vooral niet al te vast op rekenen, dat de grote snelheid van uw nieuweling geheim is gebleven. Een staljongen kan zich een woord hebben laten ontvallen; een kenner kan toevallig door een gat van het hoge heg hebben gekeken, die om je oefenveld staat, juist toen uw jockey bezig was met het paard; de jongen zelf kan zijn mond voorbij hebben gepraat, want alles welbeschouwd, is hij nog maar een kind, en zo zou ik meer redenen kunnen opsommen. Maar als jij zelf zegt, dat niemand uit vijandschap uw paard kan hebben gestolen, dan moeten wij wel naar het eerste motief toe. Ook dan zouden wij natuurlijk voorop moeten stellen, dat de dief op de een of andere manier op de hoogte is van de uitstekende hoedanigheden van «Morning Star». De politie heeft de omtrek natuurlijk grondig afgezocht?

— Zij is er nog mee bezig, mylord, zonder enig resultaat. Het lijkt hun dan ook erg onwaarschijnlijk, dat het paard hier in de omgeving gezocht moet worden.

— Zijn er hier op het ogenblik meer renstalbezitters in de buurt? vroeg Brand die vol aandacht had geluisterd.

— Lord Sundringham heeft een paard, maar hij geeft zelf toe, dat dat al bitter weinig kans heeft. Misschien kent u het dier wel?

— Ik meen mij zo iets te herinneren, zei Raffles glimlachend. Een grote, gevlekte merrie, een zogenaamd koepaard, nietwaar?

— Juist, mylord. Hij wil het dier laten lopen op de aanstaande Derby, maar meer bij wijze van oefening. Hij weet heel goed, dat het een outsider is, met zo goed als geen winstkans.

— Niemand anders?

— Nee, of wacht eens, ja toch, dat had ik bijna vergeten. Mijn nieuwe buurman, Alfred Keystone, heeft niet lang geleden twee paarden uit Parijs laten komen, waarvan hij zich erg veel voorstelt. Broer en zuster, kleinkinderen van «Miss Grant».

— Zo, zo? kwam Raffles. Dat is niet mis. Dat renpaard heeft in haar goede tijd heel wat overwinningen behaald, en eigenlijk had ik je bij gelegenheid willen voorstellen «Morning Star» met een kleinzoon van «Mis Grant» te kruisen. Jij noemde daar net een naam, die ik niet ken. Wie is die Alfred Keystone?

— De raarste parvenu, die u zich kunt voorstellen, mylord, antwoordde Douglas met een glimlach. Hij is enorm rijk. Ik weet niet meer precies, waarmee hij al dat geld verdient heeft; ik geloof met jam, stokvis en gecondenseerde melk. Hoe dan ook, hij heeft ruim een half jaar geleden, op een kwartier lopen van mijn eigen huis, een prachtig kasteel aangekocht, dat de vorige eigenaar, die, helaas, niet in jam en zovoort had gehandeld moest verkopen.

— Wel, wel, dat is interessant! vond Raffles. En woont de man daar nu?

— Ja, sinds een half jaar ongeveer. Hij heeft een groot personeel, en sinds drie weken wonen zijn zoon en zijn dochter bij hem. De laatste is juist van een Zwitserse kostschool teruggekeerd.

— Aardig meisje? vroeg Raffles terloops.

— Zij ziet er niet kwaad uit, een beetje eigenwijs en onuitstaanbaar

trots op de rijkdom van mijnheer haar papa.

— Jij kent haar dus?

— Volgens het gebruik is Keystone hier een visite komen maken met zijn vrouw. Ik heb die visite natuurlijk beantwoord en toen ontmoette ik daar de jongelui. Ik werd uitgenodigd, «sang fassong» zoals de goede man het uitdrukte, met het gevolg, dat ik er nog een paar keren ben geweest. Het kan hier, vooral in het vroege voorjaar, vreselijk vervelend zijn 's avonds, en dan is men blij met wat afleiding, al is zij dan niet van de bovenste plank.

— Dat kan ik mij voorstellen, zei Raffles glimlachend.

Hij stond op en ging verder:

— Als je er niets op tegen hebt, beste Douglas, dan zou ik nu wel eens met eigen ogen de stal willen zien en de plek, waar de diefstal en de worsteling met die ongelukkige stalknecht heeft plaats gevonden.

— Tot uw dienst, mylord, zei de jonge landeigenaar. Wilt u mij dan maar volgen.

De drie mannen verlieten het vertrek, gingen door een brede, blauwe en wit betegelde gang, en kwamen door een achterdeur op een groot erf.

Raffles keek om zich heen en zei goedkeurend:

— Laat ik even zeggen, beste vriend, dat hier sinds mijn laatste bezoek al weer heel wat verbeterd is.

De jongeman kreeg een kleur van genoegen en zei:

— Dat vind ik leuk, mylord. En ik hoop, dat ik het landgoed er weer helemaal bovenop krijg!

Zij liepen nu over het erf en bereikten zo de stal.

Deze had acht boxes, en in de tijd van de oude Morehead hadden daar ook acht paarden gestaan, maar voor de diefstal waren er maar vier bewoond.

Van twee waren de eigenaardige bovendeuren geopend en in elke opening was een mooie paardenkop verschenen, zodra de stem van Douglas Morehead weerklonk.

De drie mannen liepen nu de stal aan de andere kant binnen, en Douglas be-

gon, terwijl hij op de trap wees, die naar de vliering liep:

— Daarboven slaapt Baker. Ik vertelde u al, dat de arme kerel aan de voet van de trap is overvallen. Daar vonden wij hem ook.

— Had hij geen wapens? vroeg Raffles.

— Ik dacht dat hij een kleine revolver had. Hij zal niet de tijd gehad hebben het wapen te gebruiken.

— Begrijpelijk. Zouden wij zijn kamertje niet eens kunnen zien?

— Als u dat wil, zeker, mylord, antwoordde Douglas, een beetje verbaasd.

De drie mannen beklommen de steile, smalle trap, en kwamen zo op een soort portaal, waarop een deur uitkwam.

Douglas duwde haar open en allen gingen naar binnen.

Zij stonden in een klein, eenvoudig gemeubileerd kamertje, met een ijzeren ledikant in een van de hoeken.

Daarop lag een man van omstreeks dertig jaar, met een bleek gezicht, die de binnentredenden verwonderd aankeek.

Douglas Morehead liep op het bed toe en vroeg vriendelijk:

— Hoe gaat het er nu mee, Baker?

— Heel wat beter, mijnheer, antwoordde de man. Morgen hoop ik weer aan het werk te kunnen gaan.

— Overhaast je maar niet, zei Morehead. Dat moet de dokter maar uitmaken. Dit is Lord Aberdeen en dit mijnheer Charles Brand, zijn vriend. Mylord interesseert zich in de diefstal van Morning Star en wil mij helpen, om het paard terug te vinden.

Baker keek Raffles en Brand beurtelings even aan en zei toen:

— Ik hoop, dat mylord er in zal slaan, dat is alles wat ik zeggen kan.

Raffles had intussen het vertrekje aan een vluchtige inspectie onderworpen en zei nu tegen de stalknecht:

— Wij zullen het u niet lastig maken, beste vriend. Ik wens u een spoedige beterschap. A propos, het is jammer, dat u geen gebruik hebt gemaakt van die kleine, maar goede revolver, die ik daar op de tafel zie liggen. Hij is geladen, merk ik. Dat hebt u zeker in de conster-

natie vergeten.

— Zo is het, mylord, antwoordde Baker, met een snelle blik naar het wapen. Ik ben in allerijl naar beneden gegaan.

— Dat zullen wij dan ook maar doen, want u hebt rust nodig.

De twee bezoekers knikten de stal-knecht vriendelijk toe, en allen daalden de trap weer af.

Raffles doorzocht de stal nauwkeurig en vroeg zacht aan Morehead:

— Wat ik zeggen wil, er is toch absoluut niets veranderd aan de dingen hier, van het ogenblik af, dat u de bewusteloze stalknecht vond?

— Geen strootje, daarvoor kan ik instaan, mylord.

— Dank je, antwoordde Raffles kort. Nu, laten wij maar weer naar het huis gaan. Hier valt niets meer te zoeken, lijkt mij.

Zwijgend liepen de drie mannen weer over het paddock en gingen het woonhuis binnen.

Daar kwam een bediende zijn meester tegemoet met de mededeling, dat de rentmeester er was, die graag wat instructies ontving.

— U excuseert mij een ogenblik, nietwaar? vroeg de jonge hereboer.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles haastig. Het werk gaat voor alles. Laat u door ons vooral niet tegenhouden.

Douglas Morehead verliet het vertrek, waar zij zich bevonden en de twee vrienden bleven alleen.

Brand liep naar Raffles toe en zei:

— Ik kan mij vergissen, maar ik meen iets op je gezicht te lezen, dat duidt op een spoor. Heb ik mij vergist? Heb je werkelijk al iets ontdekt?

— Ontdekt is het woord niet, Charles, maar ik zou toch wel graag willen weten, hoe het mogelijk is, dat de dieven de stal zijn binnengekomen, terwijl de sleutel aan de binnenkant van de deur op het slot stak!

HOOFDSTUK III.

RAFFLES VOLGT EEN SPOOR

Charles Brand staarde Raffles met grote ogen aan en stamelde:

— Wat bedoel je daarmee?

— Niets anders dan ik zeg. Ik vraag mij af, hoe men een stal, of ieder ander vertrek kan binnenkomen, zonder forceren wel te verstaan, als er aan de binnenkant een sleutel in het slot steekt.

— Maar dat is jou ook wel eens gelukt, zei Brand op zacht gefluisterde toon.

— Dat is heel wat anders. Ik heb daar hele bijzondere werktuigen voor. Maar dit slot vertoont zelfs geen krasje. Het is van binnen geopend met de sleutel, die er op past.

— Maar weet je wel tot welke consequenties die opmerking van je leidt? ging Brand aarzelend verder.

— O ja! Er is maar een enkele consequentie, antwoordde Raffles droogjes. En die is, dat de stalknecht de deur voor de dieven opengemaakt heeft. Daarom heeft hij ook «in de haast» zijn geladen revolver op de tafel laten liggen, ofschoon er toch zeker reden genoeg was, om dat wapen in zijn zak te laten glijden.

— Maar de bewusteloosheid, riep nu Brand uit, die nog maar half overtuigd was.

— Als het anders niets is, zei Raffles minachtend. De man heeft alle verdenking van zich af willen schuiven en daarom zijn medeplichtigen gevraagd, hem te bedwelmen. Waarschijnlijk zijn

zij daarmee wel wat erg stevig van leer getrokken, omdat zij de kracht van het verdovingsmiddel niet voldoende kenden.

— Maar als Baker werkelijk geholpen heeft bij de diefstal van het paard, dan moeten wij dat werkelijk tegen Douglas Morehead vertellen, antwoordde Brand.

— Daar denk ik niet aan. Hij moet er juist voorlopig buiten blijven om diverse redenen. Een paar wil ik je noemen. Ten eerste zou hij in staat zijn die schurkachtige stalknecht dadelijk te ontslaan, en daar komen wij niet verder mee. Ten tweede hebben wij nog geen bewijzen. En ten derde heeft onze vriend Douglas ons iets verteld over een rijke buurman, dat niet tot dovemans oren gezegd is. Je begrijpt zeker wel wat ik bedoel.

— O ja, ik begrijp het heel goed! zei Brand.

— Ik acht de mogelijkheid niet uitgesloten, dat wij hier twee vliegen in een klap kunnen slaan: Het paard terugvinden en de schatrijke Keystone een beetje van zijn overvloed afhellen.

Brand wilde iets zeggen, maar juist hoorde hij naderende voetstappen en even later kwam Douglas weer binnen.

— Ik hoop niet, dat ik u te lang alleen heb gelaten, zei hij. Maar mijn rentmeester kwam met een belangrijke zaak.

— Ik herhaal het, uw landgoed gaat nu vóór al het andere, beste Douglas, viel Raffles hem in de rede.

— Mag ik u dan nu voorgaan naar de eetzaal? U zult het wel voor lief willen nemen met wat ik u kan voorzetten, hoop ik. Een huis, waar nog geen vrouw is, die de honneurs kan waarnemen, is er eigenlijk niet op ingericht, gasten als u, naar behoren te ontvangen.

Men ging nu naar de ouderwetse eetzaal, met haar groen trijpen stoelen en dikke fluwelen gordijnen voor de ramen met hun diepe nissen, waar de oude bediende, Jackson, al klaar stond bij het prachtige, oude buffet.

De maaltijd was uitstekend klaar gemaakt, maar inderdaad eenvoudig, ofschoon zij werd gekruid door de geestige verhalen van Raffles en van Douglas Morehead, die onderhoudend wist te vertellen.

Na het eten gingen de drie mannen naar de rookkamer en daarna gingen zij naar de biljartkamer, waar zij de tijd kortten met een paar partijen op het groene laken.

Om elf uur zaten zij weer bij elkaar in de grote huiskamer, een hol en vrij ongezellig vertrek.

— Ik weet wat er aan deze kamer ontbreekt, zei Raffles glimlachend, nadat hij zich in een gemakkelijke stoel had laten neervallen.

— Wat dan, als ik vragen mag, Mylord? kwam Douglas, die eigenhandig een cognac-groc voor zijn gasten klaar gemaakt had.

— Een lieve, jonge vrouw. En daarna een troepje ravottende kinderen, antwoordde Raffles.

De stoere landeigenaar kreeg 'n kleur en stotterde:

— Ik wil zelf niets liever, mylord. Als die oude Cromarty er maar niet zulke idiole ideeën op nahield.

— Je kansen zijn er natuurlijk niet beter op geworden, nu jij « Morning Star » kwijt bent, veronderstelde Brand.

— En daarom moet het paard tot iedere prijs vóór de Derby weer terecht zijn, riep Douglas hartstochtelijk.

— Wij zullen ons uiterste best doen, Douglas, hernam Raffles, en aan ons zal het niet liggen, of jij hebt binnen een paar dagen je paard terug, naar ik hoop

gezond en wel.

— Bent u dan misschien bang, dat zij « Morning Star » iets zullen doen, mylord? riep de jonge landeigenaar uit, terwijl hij verbleekte.

— Men kan nooit weten; als het de dieven er inderdaad om te doen is, te beletten, dat jij mee doet aan de grote Derby en zodoende de kans loopt de hoofdprijs te winnen, dan zou ik niet durven zeggen, wat er met uw paard kan gebeuren. Maar wij moeten de moed niet laten zakken, vóór het zover is.

— Ik dank u, mylord, riep Douglas uit. Ik weet wel, dat ik geen vergeefs beroep zou hebben gedaan op uw goed hart.

De beide mannen spraken nog een tijdje over het voorval, dat hun gedachten zo in beslag nam en daarna gingen Raffles en Brand naar hun slaapkamer, een ruim, ouderwets gemeubileerd vertrek, waarin voor die gelegenheid nog een tweede ledikant was gezet, naast het prachtige praalbed, dat er al van de zestiende eeuw af stond.

Het duurde niet lang of de beide vrienden sliepen gerust.

De volgende ochtend erg vroeg, de zon was nauwelijks op, was Raffles weer uit de veren, beziel met het vaste plan, het kostbare renpaard weer aan zijn eigenaar terug te geven, waar zo veel van afhing voor de jonge landeigenaar.

Hij onderzocht nogmaals, voor zover zij nog zichtbaar waren, de sporen van de hoeven, die in de weke aarde duidelijk zichtbaar waren, en die liepen naar een vrij grote schuur aan het begin van een uitgestrekt weiland, dat bij het landgoed hoorde.

Raffles duwde de deur van de schuur open, die verlicht werd door een klein stoffig raampje.

Ze was vroeger gebruikt om er voorraden in op te stapelen, maar sinds ruim een jaar stond het enigszins bouwvallig gebouw leeg.

Er lag niets anders in dan een paar roestige landbouwwerktuigen en een wrakke tafel, die zich moeizaam op haar drie poten overeind hield.

Met de handen in de zakken liep hij langs de muren van de loods, zachtjes

in zichzelf fluitend.

Toen bekeek hij aandachtig de vloer, maar hij kon er niets bijzonders aan zien.

Wel waren de indrukken van hoeven zichtbaar, maar het paard had zich blijkbaar maar weinig bewogen en had over het algemeen rustig stilgestaan.

Het dier zou zich waarschijnlijk wel verzet hebben, als vreemden geprobeerd zouden hebben de kleine snee met het lancet te maken, want door zijn instinct gedreven, bemerkt een paard al heel gauw, wat men met hem van plan is.

Dit was een bewijs te meer, dat waarschijnlijk Baker in het komplot was geweest.

Als de verraderlijke stalknecht het dier had vergezeld tot aan de schuur, dan was het niet te verwonderen, dat het zich rustig had gehouden in gezelschap van de man, die er dagelijks mee omging.

In een hoek vond Raffles een oude lat met een stuk doek.

Hij raapte haar op en zag dat in een van de hoeken een punaise stak, nog blinkend van nieuwhed.

Deze doek hebben de schurken voor het klein ruitje gehangen, opdat het licht van de lantaarn, die zij bij hun geheimzinnige werk nodig hadden, niet naar buiten zou schijnen.

Laten wij nu eens kijken of ik verder het spoor kan volgen.

Hij liep naar buiten en vond snel opnieuw het spoor van de hoeven, dat nu naar de brede straatweg liep, die naar Watford leidde.

Hij kon het spoor tot aan de straatweg volgen en daar zag hij nog, maar tamelijk licht in de berm, de indruk van de brede banden van de vrachtauto.

Maar al een paar meters verder hield het spoor op.

— Als de schurken het paard verborgen houden, waar dan ook, dan zal het heel moeilijk zijn om het tijdig terug te vinden, bromde Raffles voor zichzelf, maar er is iemand die het weet, en die iemand...

Raffles hield midden in zijn alleenpraak op.

Hij was op zijn voetstappen terugge-

lopen en had nu het gezicht op het erf en de stal.

Het raam van het kamertje van de stalknecht stond open, en daar verscheen een ogenblik het gezicht van Baker, die naar de vroege wandelaar keek, maar dadelijk verdween, toen Raffles hem in het oog kreeg.

— Als men van de duivel spreekt, dan trapt men op zijn staart, bromde Raffles. Ik dacht juist aan die kerel; zijn schijnheilige tronie beviel mij al op het eerste ogenblik niet. Wij zullen dat heerschap in de gaten houden. Het lijkt dat hij al is opgestaan en misschien gaat hij vandaag nog wel weer aan het werk.

Raffles kuierde langzaam naar het oude landhuis terug en liep de grote eetzaal binnen, waar hij Brand vond, die daar juist was binnengekomen.

De beide mannen wensten elkaar goede morgen en Brand begon:

— Ik moest het je eigenlijk kwalijk nemen, Edward, dat je mij hebt laten slapen en er stilletjes tussen uit bent geknepen.

— Je sliep zo rustig, Charles, met zo'n engelachtige onschuld op je blozende gezicht, zei Raffles spottend, dat ik het niet over mijn hart kon krijgen, je wakker te maken.

— Welbedankt voor het compliment, zei Brand. Ben je er zelf al op uit geweest?

— Ja, ik kom net van een ontdekkingstocht terug.

— En heb je iets bijzonders kunnen ontdekken?

— Ik heb de schuur gezien, waar zij het paard eerst heen gebracht hebben, waarom zij dat deden is mij nog een raadsel, en dan heb ik dat onaangename gezicht van mijnheer Baker gezien. Die vent beloerde mij een beetje, en hij trok zich vlug genoeg terug, zodra hij zag, dat ik hem in het vizier had gekregen.

— Weet je waar ik aan gedacht heb?

— Laat maar eens horen.

— Ik vraag mij af, of wij geen kostbare tijd verloren hebben laten gaan. Het lijkt mij, dat wij al gisteren op zoek naar het paard hadden moeten gaan.

— Dan hadden wij ons vergeefs ingespannen, beste Charles, dan waren wij gisteravond toch te laat gekomen. Is het dat niet, dan is er ook nog tijd genoeg, maar hier op dit landgoed is de man, die ons de plek kan aanwijzen.

— Jim Baker?

— Ja, juist. Hij en niemand anders! Als wij die sinjeur maar goed in het oog houden, dan zal er een tijd komen, waarop hij zijn spel verraaft.

HOOFDSTUK IV.

AMOR IN DE VERDRUKKING

De beide vrienden ontbeten alleen, want het bleek dat Douglas Morehead nog vroeger dan Raffles was weggegaan, om het oog te houden op de werkzaamheden van een akker, die op ongeveer een uur afstand van het woonhuis lag.

Wat Henderson betreft, hij had al snel vriendschap gesloten met de bedienden van het landgoed en hij dacht er niet aan zich in het woonhuis te ver-tonen, zolang zijn meester hem niet liet roepen.

Hij was nu bezig de auto schoon te maken en zong daarbij zijn hoogste lied.

Toen zij ontbeten hadden, begon Brand:

— Je had het er net over Jim Baker te volgen en hem op de vingers te kijken, maar het lijkt mij, dat het toch moeilijk zal gaan, wanneer je als Lord Aberdeen blijft optreden.

— Ik zie niet in, waarom ik het niet zou kunnen doen, tenminste voorlopig, gaf Raffles te kennen. Als wij die man ervan verdenken, bij de diefstal behulpzaam te zijn geweest, dan hebben wij het volste recht hem daarvoor verantwoordelijk te stellen en zelfs om hem in handen van de politie over te leveren.

Op dit ogenblik stak een knaap het paddock over, waar de ramen van de eetzaal op uit keken, met het hoofd op de borst en blijkbaar diep in gedachten.

— Ik geloof dat dat Pat Merrybone, de kleine jockey is, zei Raffles.

Hij wenkte de jongen, die juist even

opkeek en schoorvoetend voor het raam kwam.

— Hoe heet je, kerel? vroeg Raffles.

— Ik ben Pat Merrybone, de jockey van mijnheer Morehead.

— Je zult het wel erg vinden dat Morning Star verdwenen is? vroeg nu Brand, die naast Raffles was komen staan.

— Als ik de kerel in mijn handen had, mijnheer, die het paard gestolen heeft, dan zou ik hem zijn nek omdraaien, riep de jongen uit, en hij stak zijn vuisten op.

Raffles en Brand keken elkaar glimlachend aan, want de dreumes scheen het te menen, ofschoon hij nauwelijks met zijn hoofd boven de vensterbank uitkwam.

— Je hield zeker veel van het paard?

— Meer dan van mijn eigen moeder, mijnheer, al klinkt het niet aardig, want die ranselde mij altijd en Morning Star hield veel van me.

— De jongen schijnt geen plezierige jeugd te hebben gehad, zei Raffles zacht en op ironische toon, zodat alleen Brand het kon verstaan.

Hij haalde een geldstuk uit zijn zak, drukte het de knaap in de hand en zei:

— Ik hoop van harte, Pat, dat je bij de aanstaande Derby, « Morning Star » zult kunnen berijden.

Er kwam dadelijk een felle glans in de bruine ogen van de jongen.

— Als dat waar was, mijnheer, ik zou

er wel een halve, nee, een hele maand loon voor over hebben.

Hij nam beleefd zijn pet af en liep verder in de richting van de stallen.

Maar hij was nog geen vijf passen ver, of Raffles riep hem weer terug.

Er was hem plotseling iets ingeval-
len.

— Kom eens mee naar binnen, Pat. Ik moet eens ernstig met je praten, zei hij zacht.

De kleine jockey liep snel om het huis heen, ging een zijdeur binnen en kwam even later het vertrek binnen.

Raffles legde zijn hand op de schou-
ders van de jongen, keek hem eens on-
derzoekend aan en begon toen, na Char-
les Brand een wenk te hebben gegeven,
dat hij het raam moest sluiten:

— Je bent zeker erg op mijnheer
Douglas Morehead gesteld, nietwaar?

— Ik zou voor hem door het vuur
gaan, mijnheer, riep de jongen uit, en
zijn ogen schitterden.

— Waarom dan wel?

— Waarom? Wel mijnheer, ik heb
alles aan hem te danken. Hij heeft mij
weggehaald uit een huis, waar mijn va-
der dronk en mijn moeder vloekte. Mijn-
heer heeft mij behoorlijke kleren ge-
geven, hij heeft mij laten leren, en nu
een jaar geleden heeft hij mij toege-
staan om zijn paarden af te rijden. U
weet niet wat mijnheer Morehead voor
mij is.

— Je zou het dus heel erg vinden,
als je meester onrecht werd aangedaan?
zei Raffles.

— Erger, dan wanneer het mijzelf
overkwam, mijnheer!

— Je zoudt dus iedereen willen hel-
pen, die zo'n onrecht weer goed willen
maken?

— Die zou op mij kunnen rekenen,
mijnheer.

— Luister dan eens goed. Je weet dat
« Morning Star » is gestolen. Ik wil het
paard tot iedere prijs terug vinden. Mijn-
heer Morehead heeft zelf niet veel tijd
en ik ben een van zijn beste vrienden.
Maar nu vraag ik je, zou je mij willen
helpen, om het paard terug te vinden?

De knaap gaf geen antwoord, maar
het schitteren van zijn bruine ogen

sprak boekdelen.

— Nu, dan moet je mij beloven, dat
je van dit ogenblik af Jim Baker, de
stalknecht, geen sekonde uit het oog
verliest, maar vooral zonder dat hij het
merkt. Heb je goed begrepen?

De jongen keek Raffles met open
mond aan en herhaalde toen toonloos:

— Jim Baker, mylord? Wel, als u het
wilt, natuurlijk zal ik het doen. Ik zal
zorgen, dat hij mij niet ziet.

— Wat is die Baker eigenlijk voor
een man? vroeg Brand nu.

— Hij is wel goed voor paarden,
mijnheer, maar mij trok hij altijd aan
mijn oren, omdat zij zo mooi lang wa-
ren, zei hij. Hij was nog al eens dron-
ken, maar hij paste toch op, dat mijn-
heer het niet zag, want eens heeft mijn-
heer het gezien, en toen heeft hij een
lelijke uitbrander gehad.

— Nu, zorg dan maar, dat je goed
ziet waar hij blijft, vooral de eerste da-
gen; maar pas op, dat hij geen argwaan
gaat koesteren, want dan zou ons plan
in duigen vallen.

— U kunt op mij rekenen, mylord,
riep de jongen enthousiast.

— Dat is alles wat ik verlang, zei
Raffles glimlachend, terwijl hij de jon-
gen over het glanzende zwarte haar
streekte.

— Nog iets mylord?

— Niets anders, dan dat je me dade-
lijk rapport komt uitbrengen, zodra Ba-
ker hier weer terug is, natuurlijk ge-
steld, dat hij het landgoed verlaten
heeft.

— Komt voor elkaar, mylord, riep
Pat uit, terwijl hij vrolijk weghuppelde,
verheugd en trots op de opdracht, die
hij gekregen had.

Raffles en Brand namen nu hun hoed
en wandelstok en maakten zich klaar,
een wandeling in de omtrek te gaan ma-
ken.

Zij liepen een eind de straatweg af en
na een half uur lopen zagen zij bij een
kromming van de weg een ruiter na-
deren.

Het was Douglas Morehead, die van
zijn inspectietocht terug keerde.

En toen Raffles en Brand wat nauw-
keuriger toekaken, zagen zij door het

geboomte heen het fladderend gewaad van een amazone, die blijkbaar juist afscheid genomen had van de jongeman.

— Aha, ik geloof, dat wij daar een klein deel van een romannetje hebben gezien, zei Raffles glimlachend. Zou die jongedame Clare Cromarty kunnen zijn?

— Als zij het geweest is, dan hebben ze zeker net ruzie gehad, want ik zou zeggen, dat het gezicht van onze jonge vriend Morehead een beetje naar onweer staat.

Daarin had Brand geen ongelijk, want inderdaad keek Douglas Morehead vrij nijdig.

Maar zodra hij zijn beide gasten ontdekte, klaarde zijn gezicht op en hij riep vrolijk uit:

— Zo vroeg al bij de weg, heren?

— Het verrukkelijke lenteweer lokte mij naar buiten, beste Douglas, antwoordde Raffles glimlachend. Apropos, vind jij zelf niet, dat het weer te mooi is, om een kleine ruzie op touw te zetten met het meisje van jouw keuze?

De jonge landeigenaar keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan en barstte toen in lachen uit.

— Vergeef mij mijn vrolijkheid, mylord. Maar zij is niet zonder reden. Hebt u de dame, die daar net wegluchtte voor Clare Cromarty aangezien? Maar u vergist zich, mylord, dat was Miss Clara Keystone, en ik verzeker u dat er een hemelsbreed verschil is tussen Clare en Clara.

— Dan slikken wij onze opmerkingen dadelijk weer in, beste Douglas, riep Brand uit.

— Heeft u er bezwaar tegen, mylord, dat ik doorrijd? Men wacht alweer op mij op het landgoed.

— Dat spreekt immers van zelf, antwoordde Raffles.

— Als u rechtdoor wandelt, dan zult u over vijf minuten het prachtige huis van mijnheer Keystone zien liggen.

Hij zwaaide de beide wandelaars toe, dreef zijn paar met een tikje van de karwats aan en galoppeerde weg.

— Het was dus wel een romannetje, maar zonder happy end, zei Raffles na enige tijd. Miss Clara Keystone, die wij nog niet van gezicht hebben mogen

zien, scheen enigszins overhaast afscheid te nemen van de jongeman, en hij zelf was niet bepaald in zijn humeur.

— Misschien heeft zij wel een oogje op hem, merkte Brand leuk op.

— Je zegt het nogal lichtvaardig, Charles, zei Raffles met een tintje spot in zijn stem. Wie weet schuilt hier wel een klein drama. In ieder geval zullen wij maar eens doorlopen, totdat wij het kasteel van die Keystone ontdekt hebben.

Er waren nog geen vier minuten verlopen, of bij een nieuwe bocht van de weg zagen de beide vrienden een prachtig oud kasteel liggen, dat zeker wel niet veel minder dan een half miljoen pond sterling moest gekost hebben.

Juist wilde Raffles een opmerking maken, toen hij inhiel bij het horen van een driftige meisjesstem, die woevend uitriep:

— Ik verbied je om nog één woord over Douglas Morehead te zeggen, Francis! Ik laat niet met mij spotten. Waarom mogen wij niet met elkaar praten?

— Dat belet niemand je, zusjef, maar jij drijft het wel wat erg ver. Waarom wil je toch ontkennen, dat je een oogje hebt op onze knappe buurman? Het is alleen maar jammer, dat hij al weet wat hij wil en dat je praktisch geen kans hebt.

— Dat zullen we eens zien, kwam het sissend over de lippen van het meisje. Maar ik zeg je dit, dat ik toch aan het langste eind zal trekken. Jij weet niet alles, maar ik heb wel middelen om Douglas Morehead te dwingen.

De stemmen verwijderden zich al ruzie makend en Raffles en Brand bleven elkaar zwijgend aankijken, aan de andere kant van de hoge heg, totdat zij niets meer hoorden.

Toen zei Raffles zacht:

— Bij toeval hebben wij daar een kleine ruzie tussen broer en zus afgehuisterd, die niet zonder betekenis is. De dochter van de parvenu heeft dus haar zinnen gezet op onze vriend Douglas en nu wordt het mij duidelijk, waarom zijn gezicht zo nijdig stond, toen wij hem tegemoet kwamen!

— Wat praatte het meisje toch over

middelen, die zij zou hebben, om Douglas te dwingen haar met andere ogen aan te zien? vroeg Brand.

— Dat weet ik niet, en het zou toch wel goed zijn, wanneer wij het wel wisten. Nu dat vinden wij misschien nog wel uit!

De beide vrienden wandelden verder en na even te hebben gelopen, zagen zij aan de rechterkant van de weg de bezitting van graaf Stephen Sundringham « Sundringham Castle », een heel oud en blijkbaar niet al te goed onderhouden gebouw, dat nog voor een groot gedeelte zijn oorspronkelijke opzet had bewaard, met kantelen, wachttorens en de overblijfselen van een grote uitvalpoort.

Maar het geheel maakte de indruk van verwaarlozing, ja zelfs van armoede.

Zij waren nog een paar passen verder gelopen en bevonden zich nu op de hoogte van de stal.

Een paar stalknechts liepen over het grote voorplein.

— Ik zou graag dat zogenaamde koe-paard van graaf Sundringham eens willen zien, zei Brand. Ik ben werkelijk benieuwd, of het dier enige kans zou hebben bij de aanstaande wedrennen.

— Wij zullen het eens aan een van de staljongens vragen, zei Raffles.

Hij wenkte een jonge kerel, die juist met een gevulde emmer in iedere hand voorbijging en vroeg, terwijl hij een halve souverain in de hoogte hield:

— Wel, man, wij zouden graag Mayflower, het paard van uw baas, eens zien.

De staljongen trok zijn wenkbrauwen hoog op en keek de beide vreemdelingen beurtelings wantrouwend en verwonderd aan.

— Mayflower? Dan komt u te laat, het paard is naar de bezitting van de graaf in Schotland overgebracht.

— Werkelijk? Is dat lang geleden?

— Een dag of acht zal het wel zijn.

— Nu, dat is jammer, antwoordde Raffles. Ik had het paard graag eens zien lopen. Kun je mij zeggen, of de graaf denkt mee te doen aan de wedrennen?

— Zeker, Mayflower is in training.

— Ik dank je; al heb je niet alles verteld wat ik weten wilde, neem toch dit goudstuk maar.

De staljongen zette vlug een van zijn emmers neer en het geldstuk viel op de zijn plat uitgestrekte, vuile hand.

Zonder zich verder om de beide vreemdelingen te bekommeren, stak hij het goudstuk in zijn zak, nam zijn emmer weer op en sjokte weg.

— Ik vind het wel wat vreemd, dat de graaf Mayflower naar Schotland heeft laten brengen, zei Brand.

— Ik ook, antwoordde Raffles droogjes. Ik kan mij echt niet voorstellen, wat dat voor nut heeft.

Nog een kwartier wandelden de beide vrienden verder en toen hadden zij de tweede ontmoeting van die ochtend, want ter hoogte van een geweldig zware beuk ontmoetten zij graaf Sundringham en diens zoon.

Zij droegen ieder een jachtgeweer en een prachtige Ierse Setter liep kwispelstaartend voor hen uit.

Ofschoon Lord Aberdeen en zijn vriend hier meermalen waren geweest, schenen de beide heren van « Sundringham Castle » hen niet te herkennen, ten minste zij liepen voorbij en keken nauwelijks op.

— Ik kan niet zeggen, dat ik het vriendelijke mensen vind, zei Brand, zodra zij buiten het gehoor van de Sundringhams waren.

— Je hebt gelijk, ik vind hen tamelijk onsympathiek. Als een bezetting er niet al te goed voorstaat, dan doet men toch verstandig niet op onschuldige hazen te gaan jagen, maar liever de handen uit de mouwen te steken.

De twee vrienden voelden nu langzamerhand, dat de honger weer begon te knagen en zij gingen terug.

Zij troffen Douglas op het grote erf aan en dadelijk liep de jongeman hen tegemoet en vroeg:

— Mag ik vragen, of u soms al iets ontdekt hebt, mylord?

— Ontdekt is zeker het woord niet, beste Douglas, gaf Raffles ten antwoord.

Op dat ogenblik kwam een bediende toegelopen, die zijn meester een briefje overhandigde.

Douglas had nauwelijks het handschrift van het adres herkend, of een blos vloog over zijn gezicht en er kwam een schittering in zijn donkere ogen.

Raffles en Brand wendden zich beiden af, want zij begrepen wel, van wie het briefje afkomstig was.

Douglas scheurde het briefje snel open en zijn blikken vlogen over de regels.

Toen gaf hij een luide kreet, half van blijdschap, half van teleurstelling en wendde zich tot Raffles met de uitroep:

— Het paard moet in ieder geval terugkomen, mylord, al zou ik er dag en nacht voor moeten werken. Weet u wat Clare mij daar schrijft? Haar vader zal toestemming geven tot onze verloving, als Morning Star op de aanstaande Derby wint.

HOOFDSTUK V.

EEN LICHTSTRAALTJE

De middag was al voor een groot deel voorbij en Raffles en Brand zaten in een bebost gedeelte van het park op een van de rustieke banken hun sigaret te roken, toen op een paar meter van hen af de struiken opzij werden gebogen en het schrandere, grappige gezicht van Pat Merrybone te voorschijn kwam, die eerst voorzichtig om zich heen keek en toen snel uit het kreupelhout te voorschijn sprong.

— Ik kom rapport uitbrengen, mylord!

— Dat is flink van je, Pat! Kom je goed nieuws brengen?

— Dat kan ik niet zeggen, mylord. Ik heb alleen maar gedaan, wat u mij gezegd hebt; ik heb Jim Baker, de stal-knecht, niet meer uit het oog verloren en ik heb hem kunnen volgen, zonder dat hij het merkte!

— Prachtig! Vertel het ons maar eens!

— Baker kwam ongeveer tien uur uit zijn kamer en ging aan zijn werk, alsof er niets gebeurd was, alleen zei hij dat hij nog wat zwak was en 's middags naar de dokter wilde gaan; de rentmeester gaf hem daar toestemming voor. Om één uur zag ik hem met zijn pet op en zijn jas over de arm wegsleuteren, en ik smeerde hem ook. Ik zorgde wel, dat ik op een behoorlijke afstand van hem bleef en ik liep over het gras, zodat hij mij niet zou kunnen horen. Hij liep de brede straatweg af,

in de richting van Watford en toen zag ik hem het erf opgaan van het kasteel van Graaf Sundringham. Baker ging het erf over en liep recht op de voordeur toe. Hij belde aan en werd dadelijk binnen gelaten.

— Hoe lang bleef hij ongeveer binnen, vroeg Raffles met gespannen aandacht.

— Omstreeks twintig minuten, mylord!

— Kwam hij alleen naar buiten?

— Ja.

Raffles keek even in gedachten voor zich uit, en zei toen:

— Daar zal wel wat achter steken; het bevalt mij helemaal niet, dat een stalknecht zo maar toegang krijgt in een herenhuis; dat komt mij al erg wonderlijk voor! Nu, wij zullen eens kijken wat het is.

Hij wendde zich weer tot de jonge jockey en ging verder:

— Ben je Baker toen nog verder gevolgd?

— Ja, mylord. Hij scheen erg opgewekt te zijn, want hij floot een deuntje, toen hij mij voorbij ging, terwijl ik achter het heg verborgen was. Ik liep hem weer na en zag, dat hij een kroeg binnen ging naast de weg en daar moet hij nog al wat gedronken hebben, want hij bleef er bijna een half uur en ging toen pas naar huis terug.

— Ik dank je wel, Pat, je bent een flinke kerel, zei Raffles goedkeurend, toen de jongen klaar was. Als je zo door

gaat, dan zal het mij niet verwonderen of je zult Morning Star nog rijden op de grote Derby-wedstrijd.

De jongen kreeg een kleur van plezier en riep uit:

— Als ik dat wist, mylord, of als ik dat mocht hopen, ik geloof dat ik over het huis zou kunnen springen.

Hij kreeg een geldstuk als beloning en rende weg, om aan het werk in de stal te gaan.

— Wel, wat zeg je er wel van? vroeg Raffles, toen de twee vrienden weer alleen waren.

— Het is erg vreemd. Dat Baker daar in het kasteel op bezoek kwam, dat is zeker merkwaardig genoeg, vooral wanneer ik het in verband breng met jouw verzekering, dat Baker medeplichtig is aan die diefstal van het renpaard en zelf de dieven heeft binnengelaten.

— Ik breng het met nog meer dingen in verband, beste Charles. Om te beginnen met de vreemde verhuizing van « Mayflower », het koe-paard van Graaf Sundringham. Hij heeft hier een voortreffelijk oefenterrein en ik zie werkelijk geen reden waarom hij het paard naar zijn landgoed in Schotland heeft laten overbrengen. Wij moeten eens proberen uit te vinden, waar dat landgoed ergens ligt. Ik denk dat Douglas het wel weet.

— Waarom?

— Om te onderzoeken of het paard er werkelijk is.

— Laten wij eens aannemen, Edward, dat graaf Sundringham werkelijk de hand in het spel heeft, wat kan hem dan toch wel bewegen, om zich van het paard van Douglas Morehead meester te maken.

— Om op die vraag te antwoorden, hebben wij alleen maar te bedenken, dat de omstandigheden van de graaf van Sundringham op het ogenblik niet al te rooskleurig schijnen te zijn, tenminste wanneer men mag afgaan op de roostoestand, waarin hun huis, met de akkers daaromheen, verkeren. Alles is verveloos, vervallen en slecht onderhouden. Wij mogen dus rustig aannemen, dat hij wel wat geld zou kunnen gebruiken. Nu woont er hier in de buurt een zekere

Cromarty, een man die erg rijk is, die een mooie dochter heeft en die waarschijnlijk niets liever zou willen, dan haar uithuwelijken aan de zoon van een edelman. Dat meisje heeft echter haar keus al elders bepaald en haar uitverkorene is in het bezit van een renpaard, een nieuweling, dat enorm snel is. Het is dus van veel belang, dat het paard voorlopig verdwijnt tot na de Derby, met zijn hoofdprijs van 20.000 guinjes, om van de verkoopswaarde van het paard maar te zwijgen.

— Alles goed en wel, maar waarom hebben zij Mayflower dan van het toneel laten verdwijnen.

— Ik geloof, dat zij daarmee een handige zet hebben gedaan, Charles, antwoordde Raffles. Ik weet het niet, maar ik geloof, dat ik in hun plaats precies hetzelfde zou hebben gedaan, verondersteld natuurlijk, dat ik het renpaard van Douglas werkelijk had willen stelen. Maar nu zullen wij eens naar binnen gaan, ik wilde onze vriend wel een paar vragen stellen.

Raffles en Brand stonden op en wandelden naar het landhuis.

Zij vonden daar Douglas Morhead in zijn werkkamer, waar hij bezig was, met zijn rentmeester een paar landbouwzaken te bespreken.

— Neem mij niet kwalijk, beste Douglas, wanneer wij je storen, begon Raffles, maar ik wilde wel iets van je weten, in verband met de zaak, die ons bezighoudt.

— Vraagt u maar, mylord, ik zal zo mogelijk antwoorden.

— Heeft Graaf Sundringham een landgoed in Schotland?

— Ja, mylord. Dicht bij Lanark, ten zuid-oosten van Glasgow, maar het is erg bescheiden.

— Is daar een rentmeester aangesteld?

— Daar zou ik u geen antwoord op kunnen geven, mylord, antwoordde Douglas.

— Als ik iets mag opmerken mijnheer, kwam de rentmeester bescheiden tussen beide, dan zou ik u wel willen zeggen, dat er op dit ogenblik niemand op het landgoed is behalve een neef

van Graaf Sundringham, die pas van de landbouwschool is gekomen, maar die zijn best doet om het landgoed er weer bovenop te helpen.

— Ik dank u zeer, mijnheer, dat kan ons te pas komen, zei Raffles.

Hij nam nu Douglas bij de arm, liep met hem naar een van de ramen en vroeg op zachte toon, zodat de anderen hem niet konden verstaan:

— Ik moet nu een tedere kwestie aanroeren, beste Douglas, maar het kan niet anders. Zou je mij eens willen zeggen, of de jonge Sundringham Clare Cromarty kent?

De jonge landeigenaar fronste de wenkbrauwen en antwoordde:

— Hij is een paar keer met haar samen geweest op jachtpartijen en landbouwfeestjes, maar verder ging die kennismaking niet.

— Hebt jij er nooit aan gedacht, dat de jonge Sundringham wel eens plannen kon hebben ten aanzien van het jonge meisje?

— Dat weet ik, mylord. En helaas heeft het mij wel eens geleden, dat haar vader er wel oren naar zou hebben, als hij om haar hand vroeg. Maar ik zou hem liever neerslaan, dan dat ik dat zou toestaan.

— Nu zover zal het wel niet hoeven te komen, zei Raffles. En nu laat ik u weer aan uw werk over; Brand en ik gaan verder met het onze.

Hij gaf Brand een wenk en beiden verlieten het vertrek weer.

Zij gingen naar de stal en daar vonden zij Baker, die bezig was met het oppoetsen van een hoofdstel.

Hij keek verwonderd en ook een beetje verschrikt, toen hij de beide vreemdelingen zag binnenkomen.

— Heb je een ogenblik voor ons, Baker? vroeg Raffles.

— Wou u mij spreken, mylord? vroeg de stalknecht, terwijl hij het hoofdstel liet zinken, waarover hij gebogen zat.

— Ja, als je even tijd voor ons hebt.

— Kan het hier gebeuren, mylord?

— Liever niet, kunnen wij niet even naar je kamertje gaan?

— Zoals u wilt, zei Baker, met een lichte beweging van zijn schouders.

Laat ik u even voorgaan.

Hij ging de trap op, en Raffles en Brand volgden hem op de voet.

Even later waren zij in het kleine kamertje.

De stalknecht stond met zijn grote vuisten op de tafel geleund, en keek Raffles vragend aan.

Deze had Brand een wenk gegeven, die schijnbaar toevallig voor de deur was gaan staan en nu vroeg de Grote Onbekende, nadat hij een dikke rookwolk uitblies:

— Vertel mij eens eerlijk, Jim Baker, wat heeft Graaf Sundringham je wel betaald om hem te helpen bij de diefstal van Morning Star?

Het was een vraag in het wilde weg, want Raffles koesterde nog slechts een vaag vermoeden en sloeg er maar een slag naar, zoals men dat noemt, maar de slag scheen toch goed te zijn aangekomen.

Baker verbleekte en keek Raffles met een valse glans in zijn ogen aan.

Hij maakte zijn lippen met zijn tong vochtig en pas na enige tijd kwam het antwoord:

— Mylord maakt zeker een grapje, ik weet absoluut niet wat u bedoelt.

— Nee? Je hebt dus niets te maken met graaf Sundringham?

— Ik ken hem helemaal niet.

— Zo, zo? Dan kwam je vanmiddag zeker bij hem, om eens kennis met hem te maken?

De stalknecht maakte een beweging van schrik, maar gromde toen dreigend;

— Zo, wordt er gespioneerd? Nu ja, het is zo, mylord, ik ben daar vanmiddag geweest, ik wil van betrekking veranderen.

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen. U weet dus niet waar Morning Star gebleven is?

— Ik weet van niets.

Raffles keek de man een ogenblik strak aan en wendde zich toen tot Charles Brand.

— Wilt u zo goed zijn, mijnheer Brand en onderzoek eens snel dit vertrek. En na het vertrek, de man.

— Wat! Hebt u de moed een eerlijk man in zijn eigen kamer de wet voor te

schrijven? brulde Baker, terwijl hij de vuisten balde en een woeste blik om zich heen wierp.

— Ik zal mij geen ogenblik bedenken, antwoordde Raffles kalm. Neen, laat die revolver daar maar met rust, ik heb hier zelf zo'n dingetje, denk er wel aan. Ga daar in die hoek zitten en verroer geen vinger, want het zou je kunnen berouwen.

In zichzelf vloekend, en met een uitdrukking van woede op zijn gezicht, ging de stalknecht zitten, terwijl Brand vliegensvlug het vertrek doorzocht.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen of hij had in de ouderwetse secretaire een enveloppe gevonden, waarin een som van 200 pond in bankbiljeten.

— Wilt je mij zeggen hoe je aan dat bedrag komt? vroeg Raffles streng.

— Het gaat u niets aan, maar ik heb het geërfd, antwoordde Baker grof.

— Toch waar? Dan heet de erfflater zeker Stephan Sundringham? Nu, dan zullen wij die erfenis maar zo lang opbergen; zij is bij mij volkomen veilig. Kom Baker, wees verstandig en beken alles. Je hebt niet met stommelingen te doen. Dacht je werkelijk, dat ik niet begrepen had, dat de mensen die het paard stalen, onmogelijk in de stal hebben kunnen binnen dringen, omdat de sleutel van binnen in het slot stak? Beken je of niet?

— Ik beken niets! schreeuwde Baker woest. Geef mij dadelijk dat geld terug, of ik beklag mij bij mijnheer Morehead!

— Je krijgt je geld niet terug, zei Raffles kalm, voor het is uitgemaakt, dat ik je onschuldig beticht heb. En is dat werkelijk het geval, dan krijg je de som dubbel terug.

HOOFDSTUK VI.

HET GEVLEKTE PAARD

De stalknecht scheen in een hevige tweestrijd te staan.

Hij zat daar als een wild dier, dat men zo juist in een kooi heeft gezet.

Toen barstte hij los:

— Kunt u mij garanderen, mylord, dat ik niet gestraft zal worden, als ik u vertel, wat ik weet?

— Daarvoor kan ik niet instaan, dat hangt van uw meester af en ook van de omstandigheid of wij door uw aanwijzingen het paard terug vinden. Maar ik beloof u, dat ik, als u alles bekent, een goed woordje voor u zal doen bij mijnheer Morehead. U kunt niet beter doen dan alles te vertellen, zolang er nog geen rechtzaak van de aangelegenheid is gemaakt; de bewijzen zijn te sterk tegen je.

— Daar ben ik ook bang voor, zei Baker schamper. Wij zijn ezels geweest, dat wij niet om de sleutel gedacht hebben...

Hij wachtte even en ging toen verder:

— Zij deden mij het voorstel al een maand geleden, de beide heren Sundringham. Ik zou het waarschijnlijk toch niet hebben aangenomen, als ik hier niet steeds ruzie had met de rentmeester. Maar ik wilde weg en ik kon wel wat geld gebruiken. Zij gingen tot 200 pond, toen heb ik toegehapt. Ik had echter de voorwaarde gesteld, dat ik er zonder kleerscheuren zou afkomen en toen bood de zoon mij aan, mij voor een paar uur bewusteloos te maken. Ik hap-

te toe. Zij kwamen om één uur 's nachts en ik had gezorgd, dat de staldeur open was. Zij haalden Morning Star uit de box en daarna liet de jonge Sundringham mij even ruiken aan een doek met een bedwelmend goedje; ik kon nog tot aan de voet van de trap wankelen, nadat ik de deur achter hen gesloten had. Maar aan de sleutel kon ik niet meer denken, want toen werd alles donker voor mijn ogen.

— Dus, u weet niet waar zij met het paard gebleven zijn? riep Raffles teleurgesteld uit.

— Ik weet het niet, mylord, dat zweer ik u.

— Dus kunt u ons ook niet vertellen, wat zij in de lege schuur uitvoerden met Morning Star?

— Ik herhaal u, mylord, dat zij verder alles voor mij verborgen hebben gehouden en dat ik alleen de staldeur open heb gedaan.

— Wat deed u vanmiddag bij graaf Sundringham?

— Ik ging het geld halen.

— Zij zijn er dus van overtuigd dat u niet weet, waar zij het paard gelaten hebben?

— Zij kunnen niet anders weten, mylord! Zij hebben mij bewusteloos gemaakt en wat zij in de schuur uitgevoerd hebben, is mij een raadsel.

— Ik geloof, dat ik het door begin te krijgen, mompelde Raffles, zachtjes voor zich heen. Wat je hebt gedaan Ba-

ker, is een hele gemene streek, want zijn meester verraden is wel ongeveer het ergste wat ik ken, maar ik blijf bij mijn belofte, dat ik je voorspraak zal zijn, nu je alles eerlijk hebt opgebiecht. Maar dit is nog niet voldoende, je moet ons nu ook nog helpen om het paard terug te vinden.

— Maar hoe kan ik dat, mylord! riep de stalknecht uit. Ik zweer u, dat ik niet weet, waar het dier is.

— Dat geloof ik nu wel. Het zou ook van Sundringham erg onverstandig zijn geweest als hij je in het komplot had genomen. En toch kunt u ons helpen. Maar zeg mij eerst eens, leek Morning Star een beetje op het koepaard van graaf Sundringham?

Baker keek Raffles verbaasd aan en antwoordde:

— Welneen, mylord! Morning Star is een goudvos en Mayflower is precies getekend als een bonte koe, met een witte fond en grote bruine platen.

— Ik bedoel, lijken de paarden enigszins op elkaar wat de vorm betreft.

— Wat dat betreft, konden ze wel zusters van elkaar zijn. Zij zijn ongeveer even oud, zij hebben dezelfde schofthoogte, dezelfde dunne benen en ook dezelfde hoog ingeplante staart.

— Wel, wel, ik geloof dat het belangrijk is! zei Raffles nadenkend. En luister nu goed, Jim Baker. Wij gaan vanmiddag nogmaals naar Graaf Sundringham, maar ik houd mij op de achtergrond; u vraagt de graaf te spreken, en u stelt hem de eis, dat hij u onmiddellijk nog eens honderd pond moet betalen, omdat u anders zult verraden, waar Morning Star ergens verstopt is.

— Maar dat kan ik niet, mylord, want ik weet het niet! riep de stalknecht uit.

Raffles haalde ongeduldig de schouders op en ging verder:

— Dat weet ik wel. Ik wil alleen graaf Sundringham uit zijn tent lokken. Doe maar wat ik u opdraag, het zal u geen windeieren leggen. U kunt nu uw misdaad weer goed maken, laat die gelegenheid niet voorbijgaan. Laat het voorkomen, alsof u volkomen zeker bent van de plek waar het paard nu is en zeg, dat u zich maar bewusteloos hebt ge-

houden, maar dat u hen bent gevolgd en heel goed weet wat hij in de schuur heeft uitgevoerd. De graaf zal u dan waarschijnlijk geld geven om uw zwijgen te kopen, en dan gaat u onmiddellijk naar mij toe. De rest zal ik zelf wel doen.

Baker dacht even na en zei toen:

— Akkoord, mylord, ik zal het doen.

Charles Brand had zwijgend naar dit alles zitten luisteren en hij moest zich wel bekennen, dat hij weinig van de zaak begreep. En toch was het duidelijk, dat Raffles een spoor volgde en een vaste gedragslijn had afgebakend.

Een paar minuten later stond Henderson met de snelle wagen voor het hek te wachten.

De avond begon al te vallen.

Raffles, Brand en Baker stapten in de auto, nadat de eerste aan Henderson had opgegeven, waar hij heen moest rijden.

De wagen stopte op honderd passen afstand van het kasteel, en bleef verborgen achter een hoge heg en een kromming van de weg.

— Ga nu, en doe uw werk goed, zei Raffles kortaf.

Baker sprong uit de auto en liep naar het kasteel. Een ogenblik later was hij verdwenen.

Er ging ongeveer een half uur voorbij en het was al volkomen donker, toen de stalknecht weer terugkwam en zwijgend naar de auto kwam.

— Het is gebeurd, mylord, zei hij zachtjes.

— Wat is er gebeurd? vroeg Raffles.

— Ik zei hem wat u mij opgedragen had, mylord. De oude schurk werd zo wit als een doek en schold mij uit voor alles wat lelijk is. Hij wilde weten wat ik wist, maar ik versprak mij niet en ik bleef voet bij stuk houden. Hij eindigde met mij geld te geven, vijftig pond. Hij zei, dat hij niet meer had.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen:

— Houd dat geld voorlopig en ga nu weer naar «Doberty Hall» terug.

De stalknecht groette en verdween in de duisternis.

De auto bleef echter op dezelfde plek

staan en Raffles zat daar als een spin, die in zijn web op een prooi loert.

— Wel, Edward, is alles gegaan, zoals je verwachtte? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Als de man mij tenminste niet bedrogen heeft. Maar dat denk ik niet, want het is in zijn eigen belang, ons nu van dienst te zijn. Ontsnappen kan hij toch niet, dat zal hij wel begrijpen.

— Mag ik nu eens weten, hoe eigenlijk je gedachtengang is geweest, toen je Baker naar Lord Sundringham toestuurdte?

— Heel eenvoudig, Charles. Baker heeft Sundringham moeten zeggen, dat hij wist waar het paard was, en de oude bandiet is begonnen met hem geld te geven, maar als hij Baker goed kent, dan weet hij drommels goed, dat dat niet voldoende is. Want hij loopt kans, dat de man morgen weer terugkomt met dezelfde eis, chantage, zie je, of dat hij berouw krijgt en voor goed geld aan zijn baas de plek verraaft waar het paard is. Wat zal hij dus het eerste doen?

— Het paard naar een andere plaats overbrengen.

— Goed geraden, Charles. En daarom staan wij nu hier.

— Nu begrijp ik het. Je wilt dus Sundringham volgen, om te zien, waar hij het paard gaat halen.

— Precies Charles.

— Dan komen wij misschien wel op dezelfde plek, waar ook het gevlekte paard op stal staat.

— Dat doen wij zeker, Charles, want op dit ogenblik zijn Morning Star en het gevlekte paard één, antwoordde Raffles kalm.

Charles Brand keek Raffles verbluft aan alsof hij aan een grap dacht en zei toen:

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Ik wil zeggen, dat, als ik mij niet sterk vergis, Morning Star op het ogenblik een gevlekt paard is. Je hebt net gehoord uit de mond van Jim Baker, dat de beide dieren naar de vorm erg veel op elkaar lijken. Wat lag dus meer voor de hand, dan dat Lord Sundring-

ham en zijn zoon, die de diefstal blijkbaar persoonlijk hebben uitgevoerd, aan het gestolen paard een uiterlijk hebben gegeven, dat het volkomen deed lijken op hun eigen renpaard.

— Dus daarom zouden zij Mayflower hebben weggebracht? riep Brand opgewonden uit.

— Nergens anders om.

— Maar dat alles zijn toch maar veronderstellingen, beste Edward, zei Brand.

— Veronderstellingen met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid. Wat zouden zij, bijvoorbeeld, anders in de schuur hebben kunnen uitvoeren dan het paard, al was het dan voorlopig, van kleur te doen veranderen. Op die manier zou het toch lang niet zo gauw ontdekt worden. Later, toen het eenmaal in veiligheid was, hebben zij het op hun gemak kunnen doen met hun kleurmiddeltjes; misschien hebben zij de staart wat gekort, de manen wat bij geknipt en een knappe kop, die dan het paard nog herkent.

— Maar dan zullen zij kunnen volhouden, dat het werkelijk Mayflower is!

— Dat zouden zij misschien ook wel doen, maar er bestaan gelukkig nog zo iets als ontkleuringsmiddelen, en als dat niet voldoende is, dan halen wij er eenvoudig het echte paard bij.

— Je verwacht dus zeker, dat Sundringham gauw zal verschijnen, om op reis te gaan naar de plek, waar het paard nu is?

— Of ik het verwacht? Daar komt hij al aan. Rijd vlug op, James, anders zou hij onze stilstaande auto kunnen wanstouwen. Zodra hij voorbij is, keer je je om en volg je hem.

Henderson bracht de auto in beweging en reed langzaam door.

Een kleine jachtwagen, met een enkel paard bespannen, kwam de oprijlaan van het kasteel af.

Bij het licht van de koplampen waren de beide inzittenden gemakkelijk te herkennen.

Het waren de beide heren Sundringham, vader en zoon.

Zij waren in reiscostuum, en naast de koetsier stonden twee grote koffers.

Het wagentje reed snel voorbij en de inzittenden letten helemaal niet op de auto.

Zij werden helemaal in beslag genomen met het voorkomen dat het paard zou opschrikken van het schelle licht

van de koplampen van de auto, die zij zelf alleen maar schemerachtig konden onderscheiden.

Zodra het jachtwagentje voorbij was, keerde Henderson en de achtervolging begon.

HOOFDSTUK VII

DE BEDRIEGER BEDROGEN

Henderson had zijn lichten gedempt, zodat op deze manier de kans vermindert werd, dat Lord Sundringham de auto zou herkennen.

Het jachtwagentje was intussen de brede straatweg naar Watford opgereken.

Raffles had op zijn horloge gekeken en zei nu:

— Er gaat nog een trein naar Schotland vanavond, waarschijnlijk zullen zij die wel nemen.

— Ik begrijp niet, dat de twee schobbejakken niet bang zijn geweest, dat Baker op de een of andere dag het geheim zou verraden!

— Dan zou hij zich zelf toch ook in

het verderf storten! antwoordde Raffles.

— Dat is waar, maar het is en blijft een gewaagde onderneming.

— Wat doet men al niet, als men aan de rand van de afgrond staat. Maar daar zie ik de lichten van Watford al.

— Reizen wij ook met de trein?

— Dat is me te gevaarlijk. Ik heb alles bij mij, om ons daar zo nodig te kunnen vermommen, maar wij hebben geen tijd, dit te doen voor de trein vertrekt. Wij kunnen het er echter gerust op wagen, met de auto direct naar Lanark te rijden, want daar stopt de trein het eerst. Daar is hun landgoed, en daar zullen zij wel overnachten. De

spoorlijn maakt een grote omweg, en James zal wel kans zien, er een half uur eerder dan de trein te zijn, vooral omdat wij nog een kwartier speling hebben. Wij hebben daar dus de tijd, ons te vermommen en de twee boeven te volgen, zonder dat zij ons gaan wantrouwen.

— Maar moeten wij ons niet eerst overtuigen, of zij werkelijk naar Lanark gaan?

— Ja, dat is beslist nodig. Wij zullen aan het loket informeren. Natuurlijk kennen de beambten allemaal Lord Sundringham en zijn zoon.

Daarin bleek Raffles gelijk te hebben gehad, want toen hij een paar minuten later, na te hebben gewacht, tot de Sundringhams in de wachtkamer verdwenen waren, aan het loket informeerde, waarheen zij wilden reizen, vertelde de beambte hem, dat zij biljetten naar Lanark hadden genomen.

Dadelijk zocht Raffles de auto weer op en Henderson kreeg zijn instructies.

Henderson, die hier de weg uitstekend kende en nooit behoefde te vragen, stuurde de wagen met grote snelheid langs de donkere wegen, die nu alleen verlicht werden door de beide sterke koplampen.

Hij had opdracht gekregen, een half uur voor de aankomst van de trein te Lanark te zijn en hij was er op tijd.

— Als het landhuis van Lord Sundringham hier niet ver vandaan is, dan bestaat de kans, dat zij daar nog vannacht naar toe gaan, in plaats van hier te overnachten, merkte Brand op, toen de auto de stad binnen reed.

— Dat lijkt mij ook heel waarschijnlijk, verklaarde Raffles. Er moet hen veel aan gelegen zijn, zo weinig mogelijk op te vallen, en zo snel mogelijk bij het gestolen paard te zijn.

De tocht door de kleine stad duurde niet lang en toen zij weer op de straatweg waren, wees een late wandelaar hen de weg naar het landhuis, dat inderdaad niet verder dan een kwartier lopen buiten de grens van de stad lag.

Binnen een paar minuten hadden de drie mannen het huis bereikt, en nu werd de auto een eind terug op een bre-

de zijweg geparkeerd, terwijl de lichten werden uitgedaan.

Bij het licht van hun zaklantaarns vermomden de twee vrienden zich snel als landarbeiders en juist waren zij hiermee klaar, toen een taxi in de verte kwam aanrijden, die vóór het landhuis stopte.

— Daar zijn zij, kwam Raffles zacht. Nu begint het spel. Kom snel mee, Charles, wij moeten zien, wat zij uitvoeren. James wacht hier, tot wij terug komen.

Zo vlug zij konden, renden de twee vrienden naar de brede straatweg en snel hadden zij de lange haag bereikt, die de tuin afsloot aan de voorkant van het huis.

De taxi was alweer weggereden.

Boven de huisdeur werd een lichtschijnsel zichtbaar.

Toen werd er een raam op de eerste verdieping verlicht.

Enige tijd later verdween dit licht weer en ook het schijnsel boven de deur.

Daarentegen werd nu licht zichtbaar achter een gordijn van een raam in de zijvleugel, op de tweede verdieping.

— Het is duidelijk. De bewoners van dit huis gaan naar bed, na nog eerst wat te hebben gepraat of gegeten. Nu, ik had ook niet anders verwacht, want dat zij het paard in het holst van de nacht, het is bijna half twee, nog zouden gaan vervoeren, leek mij niet erg waarschijnlijk. Ons blijft dus ook niets anders over dan snel te handelen. Ga James zeggen, dat hij naar de stad terug rijdt en de auto neerzet in de garage van het grote hotel tegenover het station. Daar moet hij overnachten en ons morgenochtend opwachten. Haast je en kom dadelijk terug.

Brand holde weg, om de opdracht te gaan uitvoeren en even later klonk het gedempte gebrom van de auto die weg reed.

Dadelijk, nadat Brand weer terug was, wipten de beide mannen over de heg, en slopen onder de bladeren van de lage bomen naar de zijkant van het huis.

Daar strekte zich een klein paddoek

uit, en aan de overkant stond de stal.

Het was niet groot en kon hoogstens twee of drie paarden huisvesten.

Zich dicht tegen de muur van het huis drukkend, bereikten de beide mannen de overkant van de paddock.

Hier stonden zij een tijdje stil en luisterden aandachtig.

Maar niets was er te horen.

Alles bleef doodstil.

Nu wachtte hun een gevaarlijk werkje, zij moesten in de stal zien te komen, allereerst om zich te overtuigen, of het gestolen paard daar werkelijk was.

En de deur van de stal lag vlak tegenover de straatweg!

Maar het was in het holst van de nacht en wie zou er nu nog op straat zijn op zo'n afgelegen plek?

Raffles haalde zijn lopers te voorschijn, en zonder enig geluid te maken, opende hij het eenvoudige slot van de deur.

De beide mannen liepen snel de stal in en trokken de deur achter zich dicht.

De ruimte was spaarzaam verlicht door een grote stallantaarn, die aan een dwarsbalk hing.

In een hoek, op een bos stro, lag een man te slapen.

Hij sliep zelfs heel gezond; want hij snurkte geweldig.

— Mijnheer de stalknecht, fluisterde Raffles. Nu, Sundringham had wel een ander mogen uitzoeken, om zijn buit te bewaken. De man ziet er uit als een reus uit het sprookje van Klein Duimpje, maar op zijn gezicht is een uitgesproken domheid te lezen.

Raffles keek even om zich heen, en toen bleven zijn blikken rusten op het prachtige paard, dat stil in zijn box stond.

Het dier sliep blijkbaar.

Het was een gevlekt paard, heel mooi gebouwd.

— Die man is te lastig, fluisterde Raffles weer. Ik heb een klein, aardig plan bedacht, waarbij hij wel eens lastig zou kunnen worden. Heb je het middeleeuwse bij je?

— Het zit in mijn zak.

— Behandel onze man dan maar eens; een flinke dosis; hij kan er tegen.

Brand haalde uit zijn zak een klein etui, dat een soort spuitje van hard gummi bleek te bevatten, voorzien van een rubberen bal, zoals de kappers wel gebruiken, om het gezicht van hun klanten na het scheren af te spuiten.

De jongeman sloop op de tenen naar de slapende stalknecht, hield het spuitje met afgewend gezicht dicht boven 's mans neus en kneep in de bal.

Een fijne regen van lichtblauwe vloeistof daalde op het hoofd van de snurkende man neer.

Binnen enkele tellen hield het snurken op, en al gauw lag de man stil en onbeweeglijk als een blok hout.

Raffles liep op het paard toe en sprak het zachtjes aan, met vloeiende woorden.

Het dier werd met een ruk wakker en trok even aan de halster.

Maar dadelijk werd het rustig, toen het de stem van Raffles hoorde, en het wreef de mooie kop aanhalig tegen de schouder van zijn bezoeker.

— Nu, dat zou Mayflower zeker niet doen, zei hij zacht. Dat paard kent mij helemaal niet, maar Morning Star wel degelijk? Wij zullen wel eens zien.

Hij knoopte zijn jasje los en haalde er een plat doosje uit, waarin een paar zakjes zaten, gevuld met een kleurloos poeder.

In de hoek van de stal stond een gevulde emmer met drinkwater.

Raffles schudde de inhoud van de zakjes in de emmer leeg en begon het mengsel zorgvuldig om te roeren, terwijl Brand de wacht hield bij de deur.

Vervolgens greep Raffles een boender, die hij naast de stalknecht had zien liggen, doopte die in de emmer en begon het paard stevig af te wrijven.

Het dier liet Raffles rustig begaan, het was alsof het begreep, wat er aan de hand was...

En langzaam verdwenen de grote, roestbruine vlekken en de witte onderkleur.

Nu hield Raffles op en zei, terwijl hij Charles Brand de boender in de handen drukte:

— Ga hier mee door, Charles. Ik moet even weg, ik ga het deor voor het vol-

gend bedrijf opzetten. Als je het dier helemaal behandeld hebt, leg dan een laag stro van de stal naar de straatweg, of nog beter, omwikkel de hoeven van Morning Star met een dikke bundel stro. Ik ben dadelijk terug.

En vóór Brand nog iets kon vragen, was Raffles verdwenen.

Hij herinnerde zich, op tien minuten van het buitenverblijf, een aantal woonwagens te hebben zien staan, blijkbaar van een troep zigeuners, die daar, in waren,

Daar richtte hij zijn schreden heen. Gauw had hij de eerste wagens bereikt.

Alles was hier in diepe rust, maar de zigeuners hadden blijkbaar een lichte slaap, want toen Raffles op de rand van de wagen klopte, ging er een raam open en verscheen er een hoofd met zwarte, verwarde haren en schitterende donkere ogen, toebehorend aan een man van omstreeks vijfendertig jaar.

— Wat wil je? vroeg de zigeuner grimmig.

— Ik wil u wat van... dit laten verdienen! was het antwoord.

En tegelijk rammelde Raffles met een hand vol geldstukken in zijn zak.

Het geluid had een toverachtige uitwerking op de zigeuner.

In een wip was hij buiten de wagen en stond nu voor Raffles, terwijl hij zijn blinkend witte tanden in een grijns liet zien.

— Laat eens horen! was alles wat hij zei.

— Uw paarden zijn hier zeker ook? begon Raffles.

— Ja, zij staan daar achter die heg vastgebonden.

— Zou u mij er een willen verkopen?

De zigeuner keek Raffles verwonderd en wantrouwig aan.

— Wat? U zou een paard van een arme zigeuner willen kopen? Om te slachten zeker.

— Nee, om er een grap mede uit te halen. Ik moet uw magerste, lelijkste, oudste en gebrekkigste paard hebben. Het doet er niet toe of het galstenen, aderspatten, koehakken of een plat

kruis heeft. Het hindert niet, of het aan één oog blind is, zonder staart, winderig of droesig. Dat is juist de bedoeling, had ik bijna gezegd. Hebt u zo'n paard voor mij? Ik wil er graag goed voor betalen.

De man keek Raffles nog steeds argwanend aan, maar toen hij zag, dat de vreemdeling in volle ernst sprak, barstte hij in een schaterlach uit, dat direkt de helft van de kolonie wakker maakte en zei toen:

— Jij treft het. Wij wilden juist morgen « Anita », de oude merrie, aan de vilder verkopen. Zij kan niet meer trekken en bijna niet meer lopen.

— Prachtig! Wat zou u de vilder gevraagd hebben?

— Twee pond!

— Dan geef ik er tien.

De zigeuner uitte een kreet van blijdschap en danste als een bezetene in het rond.

Toen rende hij weg en kwam even later terug met een wrak, tot op de ribben vermagerd paard, een wandelend skelet.

Raffles bekeek het even, knikte goedkeurend en vroeg toen:

— U hebt zeker wel een pot verf voor mij?

— Natuurlijk. Zigeuners hebben altijd verf bij de hand. Die krijgt u toe.

Raffles betaalde de overeengekomen som en keerde met het paard aan een eind uitgerafeld touw en een blik verf met een kwast in de vrije hand, naar de stal van Lord Sundringham terug...

... ..

De volgende ochtend dachten de beide heren Sundringham bijna te barsten van woede, toen zij de stal binnenkwamen en daar, naast de in diepe slaap liggende stalknecht, een wanstaltige oude knol aantroffen, keurig netjes beschilderd als een dambord, met grote, witte en groene vierkante vlakken...

Aan de ruif hing een groot stuk papper vastgemaakt met de volgende tekst:

Aan de Earl van Watford en zijn
zoon Lord Sundringham.

Misschien doet zich nogmaals de
gelegenheid voor, dat u andermans
paard beschildert. In dat geval geven
wij nevenstaand model in overweging.

U mag van geluk spreken, dat
wij het hierbij laten, en u beiden niet
gerechtelijk laten vervolgen. Wij spa-
ren u alleen, omdat wij u voorlopig
genoeg gestraft achten, uw Mayflo-
wer heeft geen schijn van kans.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HET FATALE LANCET

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedemann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning, 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestinoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :